

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi polji in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 28. maja 1897.

List 21.

„Šopek šmarnic.“

V slavo Marije Device, lepega maja Kraljice,
nabral

J. P. Belostenski.

XIII.

Tam po beli cesti trudi
Se popotnik mi neznan,
Oh, občutki tro ga hudi,
Ko v zaton mu zginja dan.

Upal danes še dospeti
V ljubi je domači kraj,
Noč pa hoče prebiteti
V tuji ga samoti zdaj.

In ko urno dalje speje,
V tožne misli zatopljen,
Cerkvica se mu zasmije
Iz-za roba skalnih sten.

Stopi v mračni hram svetišča,
Upa poln se v zradosti:
Pri Mariji prenočišča
Za nocoj si mož dobi.

XIV.

V hlad večerni se oglaš
Drobni slavček in žgoli:
„O Marija, Mati naša,
Bodi večna slava Ti!“

Kvišku pesmica trepeče,
Zgublja se v tihotni mrak,
Zvezdice sprejmo blesteče
Srčnega pozdrava znak.

Po naravi v sladko spanje
Zazibljó se vse stvari,
In krilatec božje sanje
Zlate v slednji obudi.

Kdor pa v bolih še vzdihuje,
Da ni mila njemu noč,
Ljuba ga Marija čuje,
Svojo nudi mu pomoč.

XV.

Sprejmi, Mati, cvetke drobne,
Šopek šmarnic sprejmi v dar!
Ni nabran od roke zlobne,
Srca jih vzgojil je žar.

Po dobrih jih nabiral
Duh moj vneti je za Te,
Da ni mnog me trn oviral,
Lepših bi nabral Ti še.

Šopek šmarnic teh vonjavo
Svojo pošlje naj med svet,
Da še bolj za Tvojo slavo
Bo navdušen in ogret.

Da Ti zlagal krasne speve,
Te proslavljal bo srčno,
Ti pa vračala mu dneve
Srečne boš z nebes za to.

Marija naš vzor.

Kolikokrat se v naših časih čuje beseda ideal ali vzor! Vsakdo, posebno pa mladi ljudje hočejo imeti svoje vzore, in jih tudi imajo, pa le ne vprašajte me, kakšni so ti vzori. Človeka, ki nima nobenih vzorov, nekako pomilujemo: je pa tak človek res pomilovanja vreden, ker se vse njegovo življenje suče okoli njegovega telesa, za dušo in duha pa ne skrbi nič. Komur je le to na mar, kaj bo jedel, kaj pil, kako se kratkočasil, kako in kedaj bo postregel svojim počutkom, tak človek pač nima vzorov, če pa trdi vsejedno, da jih ima, moramo reči, da nima

pravih. Ker vzor in nič kaj tacega, kar bi se dalo z rokami prijeti, potipati ali videti, sploh vzor se s čuti ne da zaznati. Vzor stoji nad snovnim, tvarnim svetom, vzor je nekaj tacega, kar le naš duh spoznava. Vzor je bit, to je, nekaj tacega, kar v resnici biva in je v resnici, toraj ne kaj izmišljenega ali kaj sanjam podobnega. In sicer je vzor bit brez vsake nepopolnosti in neomejenosti, različen od sveta in nad njim vzvišen, in ta vzor v resnici biva, a mi ga spoznavamo samo s tem, da se po živi veri kakor na perotih do njega dvigamo. Naš najpopolnejši in najbolj dovršeni in prvi vzor je in mora biti Bog. Bogu moramo mi postati podobni. Če n. pr. vi hočete, da vam slikar poslika sobo, vam bo najprej prinesel vzorce, kako bi se dala soba poslikati, in med tistimi vzorci si potem izberete tacega ali tacega, kateri vam bolj ugaja. In slikar mora po tem vzorcu, ki ste ga izbrali, poslikati sobo, drugače porečete: Soba ni tako poslikana kakor kaže vzorec, slikar, vi ste skazili. — Notranje naše duše podobno je tudi sobici, katero moramo lepo poslikati, da bo kedaj vredno bivališče Božje. Kajti v nebesih — za te pa smo vsi stvarjeni — bodemo Boga samo s tem uživali in gledali, da bode on neskončni predmet našega spoznavanja in kot tak bo v nas tako rekoč stanoval. Kakor lepše mu bomo sobico duše pripravili, to se pravi, čim popolnejši bomo, tem popolnejše bodemo Boga spoznali. Vzor, kako da naj se spopolnujemo, pa nam je samo Bog; temu vzoru moramo postati podobni, ta vzor moramo skušati doseči. Hrepenenje po neskončni sreči, katero je vsadil Bog v srca ljudij, rodi vzore; vsak hoče biti srečen, vsakdo si stvarja vzore. Če pa si išče sreče na tem svetu, stvarja in išče si tudi vzorov na zemlji. Kakor plamen bakle, če tudi jo potisneš k tlem, šviga kvišku, tako tudi človek hrepeni kvišku proti nebesom, išče vzore, če tudi ga tlačijo razne ovire. Gorje mu, kdor nima več vzorov!

Kako prazno ostane srce, kako brez tolažbe tava po tej zemlji minljivosti in deželi grobov, po tej dolini solza in bolečin, koder vse, kar se sveti in blesti, zatemnuje senca smrti in vse preveva duh trohnobe, in si išče vzora, ki ne bi minul, ki bi bil vreden naše najboljšje, srčne ljubezni. Težko pa se snovni človek dviga k Bogu in tudi po veri ga ne spoznava prav lahko. Pa saj imamo vzor, ki ga pozna zgodovina, vzor ki je živel v času, ki pa ni prešel kakor je potekel čas, imamo vzor, ki ni skerpan iz domišljije. In ta vzor je Marija! Marija je Evina in Adamova hči, zato našega človeškega rodu, seveda pa razsvetljena po blesku milosti

Božje, kakoršne še noben človek ni dosegel. Marija je vidna podoba nevidne lepote Božje. Ker nam je tako blizu in ker je od nas ne loči nepremostljiv prepad, zato se zaupno zatekamo k nji, k Materi, ki se tudi imenuje Mati lepe ljubezni. Le še Bog nas bolj ljubi, a prva za njim v ljubezni do revnih Adamovih otrok je Marija. Na njej je Bog pokazal, kaj da zamore njegova vsegamogočna roka storiti iz onega, ki je nastal iz prsti, ila in prahu. Marija nam je danica, ki nam sveti, ko se preporodimo v življenje milosti pri sv. krstu, Marija nam je zvezda vodnica h Kristusu, Marija je tudi večernica, ko se dan našega življenja nagiba k koncu in mu sledi večna noč. A vso to luč, a katero nam Marija sveti kot zvezda, prejme Marija od Kristusa, ki je solnce pravice.

Tak je naš vzor, Marija, kateri v čast smo ta mesec, ki se skoro nagne h koncu, opravljali mnogotere pobožnosti. Kdo se drzne trditi, da bi zašel na poti v večno življenje, če si vzame Marijo za vzor? Saj smo dejali, Bog je naš prvi vzor, kateremu moramo postati podobni; a noben človek ni postal Bogu tako podoben, ko Marija, za to nam je tudi Marija vzor, ki ima pred Bogom celo to prednost, da se človeštvo tem bolj zaupljivo in prisrčno zateka k nji. Bog hotel je na pomoč priti naši slabi človeški naravi in zato nam je dal vzor, ki ga lažje spoznamo in lažje posnemamo.

Kako lepo piše sv. Bernard v tem smislu: „Bojiš se, o človek, približati se očetu; ko si slišal njegov glas, si se skril. Glej, dal ti je Kristusa za srednika. Česa pač ne premore pri Očetu kak Sin? Tvoj brat je, tvoje meso, v vsem tebi jednak, razven v grehu, da bi bil usmiljen z nami. Pa morebiti se bojiš v tem tvojemu bratu Božjega veličastva; kajti dasi je postal človek, vendar je ostal Bog.

Hočeš li priprošnjika pri njem? Teci k Mariji! Ona je človek in nič drugega ko človek, naj bodo njene prednosti še tako čudovite. Ne boj se, Sin usliši svojo Mater. Sin usliši Mater in Oče usliši Sina; to je lestvica, po kateri pride grešnik do Boga, na to zaupam, na to se popolnoma zanašam.

Marijo kot vzor naš časti sv. cerkev v raznih prelepih molitvah in pesmih, častijo jo pobožni verniki z milim in ubranim petjem. Kiparstvo, slikarstvo, stavbarstvo; vse te umetnosti kar tekmujejo med seboj, ktera bo bolj dostojno poslavlila in počastili Božjo Mater. Res vidi se, da je Marija naša Kraljica, kateri so udana in podvržena naša srca v otroški ljubezni in zaupanju. Človeštvo dobro ve, kam se ima zate-

kati v raznih nadlogah: pri Mariji zadobi bolnik zdravje, hromi shodi, slepec spregleda, gluhemu odpro se ušesa, Marija da pomoč pri učenju, pomoč pri delu. O tem govore jasno in očitno razna božja pota z nešteti tablicami, ki so jih v spomin zadobljene milosti le tu obesili hvaležni kristjani. Kot tako skušali smo Marijo opisati na tem mestu, pravim skušali. Kdo pač more kedaj brezmejno morje izpiti, kdo razumeti vse čudeže in velike stvari, ki jih je Bog naredil nad Marijo? Uresničila se je Marijina prerokba: „Glej, odslej me bodo srečno imenovali vsi narodi!“ Njeno ime izgovarja s častjo in zaupanjem cesar in berač, kmet in gospod, učenjak in priprost, star in mlad, zdrav in bolan, njeno ime se glasi v vseh jezikih sveta, vsi narodi kličejo: „Marija, prosi za nas!“ naj so Zamorci ali Indijanci, ali Kitajci ali Papuanci. Koder se razlega slava Gospodu, tam se poje tudi slava Mariji.

Tak je naš vzor, tako ga ljudje časte in slave. Vi vsi, ki težite po vzorih, zlasti ti mladina, nikakor si jih dolgo ne išči! K Mariji pojdi, njo si izberi, da te vodi in srečno pripelje k Bogu. Pa to ne samo mesca majnika, ampak vedno in povsodi. Če se bomo vsi vkupaj prav zaupljivo in vneto zatekali k Mariji, njena pomoč gotovo ne bo izostala, katere prav živo ravno sedaj vsi potrebujemo. Marija, prosi za nas!

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

XVIII.

Prvo pravilo za dobro izrejo.

Novošegno šolstvo med drugim tudi za to ne vgoduje, nič ne opravi in zmiraj nazaj gre, ker novi pedagogi nekako mogočno zaničujejo pokorščino, in raji le o tem govore, kako naj se mladina uči samosvojno delati, le na svojih nogah ponosno stati, spoštovati in pokoravati se, tako rekoč le, komur bi se ji poljubilo. Je pa vendar poleg vseh pravilnih metod prvo pravilo pri odreji podvrženje, vklonjenje v voljo viših t. j. pokorščina, subordinacija. Brez te ne more obstati nobena družina, nobena družba, nobeno gospodarstvo, nobena redna vojna in ravno tako malo nobena redna šola in odgoja. Med mnogimi napakami, ki tiče globoko v človeškem srcu, je zlasti nepokorščina. Človeku se kar noče, da bi bil podložen, temuč le samosvoj in sam mogočen gospodovalec; to mu je tako neznansko všeč in v dušo prirasteno. Novošegni liberalizem to slabost dobro pozna, in ker ima sam največji porcijon napuha in gospodoljubnosti, zato se s tem človeštvu išče prikupiti, da ljudem obeta in ponuja svobodo, samostojnost, mogočnost lastne volje, katero si pa poslednjič korifeji svobode le sebi hočejo prilastiti, druge bi pa radi dobili

vse v svojo oblast ali za svojo stranko. nad katero bi mogočno gospodovali, kakor turški pašati.

Kakor je znano, se je že v prvih človekih razodevalo zopervanje do pokorščine; „Bogu enaka“ sta hotela biti, tedaj ne navezana na Njegovo zapoved, na Njegovo postavo, na Njegovo voljo, razbrzdana v svoji volji, v svojem nagnenju. To nasprotovanje zoper voljo najsvetejšega postavodajalca se je izcimilo v popolno nepokorščino in upor do Boga.

Ali je zdaj pri novih liberalcih morebiti kaj drugega? Bogu nočejo pokorni biti, toraj njegovi Cerkvi ne, toraj zaničujejo od Boga razodeto vero, verske služabnike in vsacega, kdor ni tako razuzdan, nepokoren in puntarsk zoper Boga, kakor so sami! Štuliyo se, da so pokorni še državi in slavijo človeške postave nad božje, država jim je pa malik in bog! Toda, le počakite; naj se jim pogodi, da sv. Cerkev in duhovstvo zatarejo, kmalu bode država videla, koliko spoštovanja imajo do nje, koliko pokorščine ji bodo skazovali. Hinavski državni „omnipotentarji“ so državi največi sovražniki.

Mrzenje do podvrženja pod postavo je bolezen vesoljnega človeškega rodu, in ako se ima ozir na viši duhovno življenje, je ta bolezen smrtna bolezen, prestopi, upori in rogovilstva iz nje izvirajo. Skušnja pa uči, da božja pravica po neodjenljivih postavah oostro strahuje vsako nepokorščino do nadnatornega reda, v katerem se razodeva Božja volja; iz tega je očitno, da je nepokorščina jedna najhujših žal ali hujav, in da mrznja do nepokorščine se mora v človeku zgodaj izkorinjevati, ako ima iz človeka kaj prida biti.

Pokorščine se priučiti je prvo pravilo pri odgoji. Pokorščina ni le potrebna pri detetu, otroku, dečku; pokorščina je potrebna za vsako starost; brez pokorščine ni olike, napuh je omiki naravnost nasproti. Če je napihnež omikan, je omikan tudi satan.

Dokler človek živi, je njegova volja potrebna krotitve, podvržen mora biti postavi, natorni postavi, ki jo je nam Bog zapisal v srce, in čeznatorni postavi, katero je po Kristusu Jezusu naznanil, in tudi že prej razodeval. Ker je prava omika le tam, kjer je podložnost, subordinacija, pokorščina, toraj je očitno, da prava omika je le tam, kjer se je sv. vera tako ukoreninila, da je prišla v življenje vsega naroda.

Kdorkoli v Boga in v Kristusa veruje, temu je to čisto jasno. Bog je iz same najčistejše ljubezni poslal svojega edinorojenega Sina kakor učenika in vstanovnika prave podložnosti, podvrženja v Božjo voljo, to je, resnične pokorščine iz ljubezni do Boga. Jezus Kristus je bil sam pokoren do smrti na križu.

Le prevdarjajte sedanji liberalizem, njegovo odgojo, njegovo šolstvo itd., če on uči pokorščino po tem zgledu — če ni morebiti po večem ravno nasprotno. Gotovo pa je, da človeške naprave nikoli ne bodo teknile, ako so Božji volji, njegovi postavi, njegovemu duhovnemu redu nasprotno vravnane.

2. Zunaj katoliške Cerkve ni zveličanja.

Naj svet po svojih puhlih načelih sodi, kakor hoče, večna resnica ostane, da zunaj katoliške Cerkve ni zveličanja; in sicer iz tega stalnega vzroka, ker bi bil Bog-človek Jezus Kristus, večna resnica, sam seboj v nasprotji, ako bi bil vstanovil več cerkev,

kerih načela bi si nasprotovala. in ker jedna in sveta od Kristusa ustanovljena Cerkev nobena druga ni in biti ne more, kakor katoliška Cerkev, in: „Kdor Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik.“

Henrik IV., francoski kralj, se je hotel odpovedati Kalvinovemu krivemu uku, kterege se je držal, in se zopet povrniti v naročje katoliške Cerkve, od ktere so se bili ločili njegovi predniki. Da bi imel pravi vzrok, odstopiti, je poklical veliko število kalvinskih pridigarjev in katoliških duhovnikov, in zastavil je najpred kalvinskim pridigarjem vprašanje: Ali zamore katoličan ravno tako priti v nebesa, kakor kalvinec? In modri gospodje so odgovorili: Se ve da; mi nismo tako trdi, kakor so katoličani! Kristus je umrl za vse, katoličani so ravno tako lahko zveličani kakor mi. Potem je kralj ravno tako vprašal katoliške duhovnike, in precej je dobil odgovor: Gospod, o osebah soliti ima samo Bog; pa toliko je gotovo po sv. evangeliju, da le ta more upati večnega življenja, kateri je otrok od Kristusa ustanovljene Cerkve. — In kralj je odgovoril: „Če je je temu tako, potem razvidite, gospodje, da je po vsaki ceni varnejše, pokatoličiti se.“ — To tudi vsakemu pravi lastna pamet, kdor je še kaj ima.

Velikonočna sveča.

Pred leti je bil pobožen duhovnik v Italiji od svojega škofa odbran za župnika jedne izmed najrevnejših občin v deželi. Cerkev je bila že zunaj in znotraj razpadla in treba je bilo novo zidati; toda pripomočkov za to ni bilo, in občina ni vtegnila niti najmanj. Pa župnik vendar ni izgubil srca, temveč podal se je na pot, da izprosi potrebni denar.

Najprej je potrkal pri svojem škofu in dobil 1000 frankov in njegov blagoslov; na to je hodil tri cela leta okrog po slabih potih, v mrazu in vročini, v dežju in ko je solnce najhuje pripekalo.

Naposled je stala nova cerkev, in škof jo je posvetil. Pa manjkalo je še tu in tam marsičesa pri notranji opravi, in tudi denarja ni bilo več za napravo, četudi je spravil dobri župnik vse, karkoli vrednega je imel, celo svojo uro, v denar. Med drugim tudi ni bilo še velikonočne sveče, in Velika noč je bila že blizu.

V tej sili začne devetdnevnicu na čast sv. Jožefa. Končal jo je na veliki četrtek, a denarja še ni bilo. Nenadoma se domisli župnik, da prebiva v gradu, nekaj ur daleč, bogat žid, nekdanji bankir, kateri je bil seveda znan, da ne podari nikdar ničesar kakemu kristjanu, kaj še le duhovniku! Vendar je pobožnega častilca sv. Jožefa nekaj naganjalo, naj gre žida prositi pomoči. Zdelo se mu je, kakor bi ga opominjal k temu njegov ljubi svetnik. Zato se je po službi božji napotil v grad in molil spotoma rožni venec.

Bankir je bil ravno prisedel k mizi, ko mu naznani služabnik, da bi neki revež rad govoril z njim.

„Daj mu kos kruha in reci mu, naj mi dá mir,“ odvrne žid.

„Pa le prosí, da ga pustite predse.“

„Naj pa čaka!“

Župnik — tega je bil oglasil služabnik — sede na klop na grajskem dvoru in pošilja goreče prošnje k sv. Jožefu.

V tem se je žid najužinal ter si zažgal smodko, da se odpočije. Služabniku se je utrujeni in skrbi potrti mož smilil, zato iz nova ogovori svojega gospoda:

„Ali hoče milostni gospod sedaj sprejeti siromaka?“

„Kaj?“ začudi se bogatin, „še sedaj je tu? Naj pa pride, a povej mu, naj prav kratko opravi!“

Župnik pride, spoštljivo pozdravi ter pove, v kaki zadregi je, ker še nima velikonočne sveče.

Zloben smeh se je pokazal na bankirjevih ustnicah. Taka nesramnost! Od njega, žida, zahtevati pripomočkov, da se praznuje vstajenje onega, kterege so njegovi pradedi pribili na križ! A radoveden je pa venderle bil, kaj je moglo župnika k njemu napotiti; hkrati je hotel to priliko tudi porabiti, da natančneje spozna katoliškega duhovnika. Zato izpregovori, toda osorno:

„Sedite, gospod, in povejte, zakaj prihajate ravno k meni s svojo prošnjo.“

Dobri župnik je bil izprva nekoliko v zadregi, a misel na sv. Jožefa ga je zopet osrčila. Začel je pripovedovati o svojih detinskih letih, o domači hiši, v kateri je vzrastel kot najstarejši med desetimi otroki v pomanjkanju, pripovedoval o svojem drugem domu, semenišču; nato je slikal pobožnost svojih ubogih župljanov, pravil, kako je razpadla njegova stara župnijska cerkev in kako je zidal novo. Sveti Jožef je pokladal župniku tako lepe besede na jezik, da je ob koncu žid z ganjenim glasom izpregovoril:

„Naj vam, dragi gospod, odkrito povem, da vas občudujem. Ne vem, kdo izmed naju pozna resnico, a zavidam vam! Vi ste srečni v svoji veri, ki vas uči tolike požrtvovalnosti. Ne dobite le svoje velikonočne sveče, gospod župnik, temveč vse, kar potrebujete za svojo cerkev, za svoje siromake in zase.“

Župnik, ki je bil prišel peš v grad, odhajal je na vozu in nesel s seboj na dom listnico, napolnjeno z bankovci. Dan za dnem moli za svojega velikodušnega dobrotnika, obiskuje ga vsako nedeljo in je prepričan, da sv. Jožef ne bode opešal sredi pota, temveč bode pripeljal onega moža tudi še k sreči prave vere.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Planine 17. maja nekoliko pred polnočjo je umrl, od srčne kapi zadet, preč. g. Valentin Bernard, župni upravitelj v Studenem pri Postojni. Pogreb se je vršil v četrtek ob 9. uri prav slovesno. Ljudstva je bilo jako veliko, kar kaže, da je pokojnega gospoda vse spoštovalo in ljubilo. — Zadnjo sredo, ko je tako hudo deževalo in snežilo ter ob enem pritiskal hud mraz, je imel pokojnik duhovno opravilo v oddaljeni podružnici v Gorenjah. Precej, ko se je vrnil domov ves premočen in premrazen, se je že čutil slabega. Mraz ga je stresal več dnij in nobena jed ni v njem stala. Vendar je še vedno opravljal svoja duhovska opravila. V torek zjutraj je imel še sv. mašo in šmarnično pobožnost ter dalj časa sedel v spovednici. Opoludne so skupaj obedovali on, sestra in 82letna mati. Rajni si je pri-

žadeval skrivati svojo bolezen, a sam ni vedel, kje tiči korenina. Ko je prišel zdravnik iz Postojine, je našel gospoda še vedno po koncu — po njegovem odhodu je šel v posteljo nič sluteč kako nevarnost. Po noči ob 9. uri pa je začela kri vreti proti srcu, da je bolnik silno težko dihal in se na vse načine boril proti zadušenju. A njemu odmejeni čas življenja potekel. Po dveurnem strašnem smrtnem boju ga je objela smrt. Njegov sosed, planinski župnik, katerega je pokojnik tako srčno želel, je bil pozvan prepozno, našel ga je mrtvega. — Rojen je bil pokojnik v Kranju il. 1829, v mašnika posvečen 1866. Celih 27 let je služboval v Studenem, tem malo komu poznanem kotu Notranjske, ter vse posle sam opravljal, da si imata mesti dva duhovnika. Prenašal je kot prava gorenjska grča vse neprilike notranjskega podnebja, mraza in burje. Bil je rajnik priprost mož, ne obilno obdarjen z duševnimi zmožnostmi, a poštena, zlata duša. Kot duhovnik bil je ves goreč za čast božjo in za svoje farane in je vestno opravljal vsa duhovska opravila. Ljudstvo ga je ljubilo iz srca in je neutolaženo vsled njegove prerane smrti. — Naj živa pokojnik pri Bogu večno plačilo za svoje delovanje! Sveti naj mu večna luč!

Razgled po svetu.

Rim. Mil. knezoškof lavantinski so v torek 11. t. m. svečno dospeli v Rim. 13 so jih vprejeli sv. Oče v privatno avdienco. Mil. knezoškof so jim podarili krasno vezano knjigo „Gesta et statuta“ zadnje lavantinske sinode, nad katero so sveti Oče izrazili posebno veselje. Posebno so pohvalili radodarnost lavantinskih škofljanov za afrikanke misijone in duhovnikov za semenišče v Atenah. Med drugim so v svojem nagovoru povdarjali vsliko važnost temeljite filozofične izobrazbe za duhovski naraščaj v duhu Tomaža akvinskega in pod vodstvom škofovim. Sv. oče se počutijo prav izvrstno. — V Petrovi cerkvi se delajo velikanske priprave za bližnje svečanosti in je zatorej cerkev popoldne vedno zaprta. Doslej je naznanjenih že čez 300 škofov, ki pridejo h kanonizaciji. — Mil. knezoškof so obiskali tudi avstrijskega poslanika grofa Revertero.

Rusko. Kneginja Wolkonska, ki je nedavno umrla, je izrekla na smrtni postelji željo po katoliškem duhovniku, da bi se odpovedala razkolu. Nje sprog bivši minister Wolkonski jej tega ni dovolil, ker se je bal kaznij, ktere zadenejo vse one, ki prestopijo iz pravoslavne v drugo vero. A starejši sin je ustregel materini želji in pripeljal katoliškega duhovnika. Mati se je odpovedala razkolu, in potem je umrla. Pokopali so jo na katoliškem pokopališču. V katoliški cerkvi so bili veliki pogrebni obredi. Navzoči so bili navišji državni dostojanstveniki. Car je izrečno ukazal, naj se opusti proti obitelji zavoljo tega izpreobrnjenja vsako postopanje in vsaka kazen.

Francosko. Sedaj so dobili framasoni zopet povod, da napadejo katoliško cerkev. Hudo se jeze nad dominikancem o. Ollivierom, ki je omenjal v svojem govoru povodom duhovnega opravila za ponesrečene žrtve, da je to očitna kazen božja, za premnoge grehe in krivice, ki jih je storila Francoska. Mnogo bolj se jeze nad posvetno oblastjo, nad predsednikom

republike in ministerskim predsednikom, ki sta se vdeležila z nekterimi ministri službe božje v cerkvi Notre Dame, potem ker je Francija prejela škofov blagoslov pri maši in je duhovščina spremila predsednika v cerkev in po sv. maši iz cerkve, ter je podal pariški nadškof predsedniku blagoslovljeno vodo. Židovski in framasonski listi trdijo, da se je s temi dejanji dogodila Francoski velika sramota, ktero ne bo opralo več Melinejevo ministerstvo, ki se je javno podvrglo cerkvi in veliko krivico napravilo s tem, da je potegnilo celo predsednika Faure. Svoje napade pa zaključujejo omenjeni listi s pretenjem, da so sošteti dnevi Melinejevega ministerstva.

Duhovnega opravila po pokojni vojvodinji Alençon v cerkvi sv. Filipa so se udeležili papežev nuncij, vsi člani diplomatskega zastopstva, grofinja Traui in mnogi drugi dostojanstveniki. Krsto so odpeljali v Dreux.

Kreta. Časopis „Science sociale“ opisuje slavne vodjo krečanskih vstašev. To je menih Popamalokos; oborožen je od nog do glave, maščuje se krvavo nad vsakim dogodkom, ki se zgodi v njegovi bližini. Stanuje v samostanu na gori Ida. Kakor hitro čuje, da je kak Turčin napadel ali ubil kristjana, tedaj pride menih iz svojega zatišja in ne miruje prej, dokler ne pobije sovražnika. To opravilo opravlja junaški menih že nekaj let in še sedaj se ni posrečilo turškemu orožnikom, da bi ga vjeli. Ljudstvo pa ga spoštuje, skriva in svari.

Iz Jeruzalema se poroča: Dasi je bilo letos primeroma malo romarjev iz Avstrije in Nemčije, nas je vendar iznenadil nepričakovani prihod g. prelata Zschokkeja in nekaj drugih spremljevalcev njegovih. — Kdor se le enkrat videl vse obrede, ki se vrše tu o veliki noči, jih gotovo ne bo pozabil nikdar. Veliki četrtek je umival škof (patriarh je nekaj obolel) dvanajstim možem noge ter konečno podelil vsakemu podobo, na kateri so zaznamenovana vsa važnejša mesta svete dežele. Po dokončanem večernem opravilu je večina ljudij zapustila cerkev; mi pa smo se zaklenili in celo noč prečuli v molitvi. kako prijetno nam je bilo pri srcu, ko nas ni nihče motil, med tem ko po dnevi vedno prihajajo in odhajajo razkolniki. Veliki petek so se vršila opravila na gori Kalvariji. Nikdar ne pozabim vtisa, katerega so name napravili sveti obredi na onem mestu, kjer je nekdanj trpel in umrl naš Odrešenik in Izveličar. Popoldan smo molili križev pot na onih mestih, kjer je nosil naš Gospod težki križ. Gotovo dobro deje vsakomu na teh svetih krajih in ne morem reči druzega, kakor je rekel umrl nadvojvoda Max Ferdinand avstrijski (brat našega cesarja), ko je pisal iz Jeruzalema svoji materi: Prebil sem dva dnij in pol v Jeruzalemu in Betlehemu; in ta dva dneva štejem med svoja najlepša in najmočnejša. Kako prijetno mi je bilo pri srcu, ko sem prejel v cerkvi božjega groba presveto obhajilo! kako lahko in pobožno sem molil tu. Ne bal bi se umreti v Jeruzalemu.“

Indija. Kuga, hvala Bogu, vedno bolj pojenjuje; vendar pa še umrje vsaki dan okoli 100 oseb. Vlada je povsodi napravila bolnice. Več takih bolnic oskrbujejo usmiljene sestre s čudovito ljubeznijo in požrtvovalnostjo. Največ težav ima vlada z muhamedanci, ki so pripravljene raje umreti nego zapustiti domače hiše. Da bi prišla v okom tem nadležnostim je povabila vlada najveljavnejše muhame-

dance in jih peljala v bolnice, ko so ravno usmiljene sestre stregle bolnikom. Turki so se čudili požrtvovalnosti sester in njih vodja je rekel: „Nikoli bi si ne mogli misliti, da se najde na svetu tolika ljubezen do bližnjega. Vi jih imenujete usmiljene sestre, mi pa jih zovemo matere usmiljenja. V naših najboljših hišah ne skrbe matere za svoje otroke tako dobro, kakor te sestre za bližnje. Take bolnice moramo tudi mi napraviti.“

Japonsko. Tla za katol. misjone so na Japon-skem še vedno neugodna. Ondotna politika je velika nasprotnica katoliške vere, zlasti ker Japonci sovražijo Francoze in misjonari so večinoma Francozi. Nedavno je brubnil vulkan ter napravil velikansko škodo. 27.000 ljudij je izgubilo življenje. Tako je n. pr. v mestu Kamaishi izmed 1105 hiš ostalo le 142, druge so izginile iz površja. Med žrtvami je tudi misijonar P. Rispal.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1897.
(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

1500letnica spreobrnitve Angleske h krščanstvu.

b) Posebni nameni:

29.) **Sv. Maksimil.** Virtembersko in Badensko. Šolsko vprašanje. Posli po gostilnicah in kopeliščih.

30.) **Sv. Ferdinand III.** Hiša Habsburška Kat. gibanje na Dunaju. Organizovanje kat. množ. v boju proti novemu poganstvu.

31.) **Sv. Angela Merič.** Ursulinke. Višje dekliske šole. Vse doposlane, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli meseca majnika, in ki bodo meseca junija umrli.

1.) **Sv. Ištrljen in tovariši, muč.** Ta in vsak dan meseca naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Važne skušnje.

2.) **Sv. Marija Ana od Jezusa.** Slovesno praznovanje spreobrnitve Anglije. Južna Amerika, zlasti Brazilija. Nevarno bolni v tem mesecu.

3.) **Sv. Kletilda.** Francosko. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Zrelostne preskušnje.

4.) **Sv. Frančišek Karabole.** Indija. Spoznanje resnice v brezvernih višjih krogih. Neka družina v stiski.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba, ki živi v pomanjkanju, da bi se ji spreobrnilo.

Listek za raznoterosti.

Šola šolskih sester v Tomaju. (Mila in ponižna prošnja.) Ker ni dandanes skoro nobena reč tako potrebna, kakor da damo mladini dobro vzgojo, zato se je vstanovila v Tomaju (pri Sežani na Primor-

skem) samostanska dekliska šola, katero bodo oskrbovale šolske sestre. Trdno smemo upati, da bo ta šola kakor dobro seme, ki bo prinašalo obilo sadov po naših zapušenih primorskih krajih.

Lepo in obširno poslopje je skoro dodelano; lepe vsote so se že izplačale, da so se poravnali troški 4500 glđ. Toda samo proti koncu pripuščam Bog zadrego, ker pomočki so pošli, a potreb je še precej: za okna, vrata, stopnice, tlak

Zaradi tega pa se obračam z zaupanjem do blagih prijateljev „Danice“, ki je že toliko potrebnim prošnjikom prinesla pomoči: Naj blagovole kaj darovati, če je tudi malo, da se tomajska samostanska šola srečno dokonča. Posebno ve spoštovane žene in blaga dekleta, pomagajte s kakim darom! Koliko deklic, ki se bodo v samostanski šoli vzgojile krščansko, Vam bo hvaležnih za vaš darek! Darovi naj se blagovolé poslati vredništvu „Danice“. Vsi bodo razglašeni po „Danici“.

Tomaj, dne 25. maja 1897.

Urban Golmayer, kanonik in dekan v pok. v Tomaju na Primorskem, pošta Sežana.

Katoliško društvo za delavke je priredilo preteklo nedeljo zabavni večer na čast svojemu mnogozasluznemu predsedniku, gosp. kanoniku Jan. Rozman-u, ki je ta dan obhajal svoj god. Zabavni večer je bil tedaj čestitka hvaležnih delavk gospodu predsedniku o priliki njegovega imendne.

Kakor vselej obnesel se je zabavni večer tudi zdaj — prav dobro. Sobana je bila natlačeno polna domačih in tujih prijateljev prekornemu društvu. Največ seveda je bilo delavk samih. Po odpeti „Društveni“ je stopil na govorniški oder g. podpredsednik, stolni vikar Matija Mrak. V izbranih in prisrčnih besedah je v imenu svojem in celega društva čestital gospodu predsedniku Rozman-u; omenjal njegovih zaslug in njegove požrtvovalnosti za društvo kljub vsej bolehnosti ter mu iskreno želel obilnega plačila onstran groba. — Najboljše zadolžilo za vse delo pa je bila g. predsedniku „čestitka“ društvenice, ki je v imenu vseh delavk slovesno izjavila: „da hočejo vedno ostati zveste hčere katoliške cerkve, udane papežu in škofu, polne spoštovanja do dušnih pastirjev in ne zmenec se za besede lažnjivih prijateljev.“ Veselje nad to jasno izjavo je konečno izrazil tudi gosp. predsednik sam, ktereга veselje, da vse delo ni zastoj; da društvo raste, cvete, se množi in da si pridobiva vedno novih naklonjencev. Zatrjuje tudi z njemu lastno vnemo, da hoče i nadalje društvu posvetiti „svojega duha in svoje srce.“ Društvenice so pa svojo hvaležnost najbolj pokazale s tem, da so isti dan molile in sv. obhajila darovale za g. kanonika. — Ni treba še posebej omenjati, da se je pod spretnim vodstvom g. Belarja izborna tudi pelo.

Konečno so društvenice predstavljale precej teško igro v treh dejanjih — „sv. Tekla“. Tekla, hči bogatih paganskih starišev, se je spreobrnila na besede gorečega sv. Pavla; odpovedala se je, kljub vsem grožnjam materinim, bogovom; odpovedala odločenemu ženinu ter kot nevesta Jezusova začela misliti le na to, „kar je Gospodovega.“ Slednjič je dala življenje za svojo stanovitnost v krščanski veri. Zanimiva je bila posebno nova obleka, htero so društvenice navlašč za tako igro iz staro-rimskih časov napravile in ki se je prav dobro podala.

Iz vsega se spozna, da društvo res napreduje, da veje v njem versko in moralni duh in da popolno dosega svoj namen: v sedanjih časih obvarovati zapuščene delavke versko in moralnega propada. Bog daj svoj blagoslov tudi na dalje!

Devetdnevnica v čast sv. Duhu. Na željo preč. knezoškof. ordinarijata objavimo nastopni razglas: Kakor že pred dvema letoma, tako so naravnali sv. Oče tudi za tekoče leto pred binkoštnimi prazniki devetdnevnico po njihovem namenu in zlasti v ta namen, da bi izprosili od Boga sv. Duha zjedinjenje tistih, ki so ločeni od katoliške cerkve. — In sicer se mora obhajati odslej ta devetdnevnica po vseh duhovnijskih cerkvah; s me pa se opravljati, ako škof to za umestno spozna, tudi po drugih cerkvah in hišah božjih. — Vsem, ki se te devetdnevnice udeležujejo, podeli sv. Oče za vsak dan, kadar se pobožnosti udeležé, 7 let in 7 kvadraten odpustka, jedenkrat pa podeli popolni odpustek tistim, ki se udeležé devetdnevnice vsak dan in poleg tega vredno opravijo spoved ter prejmo sv. obhajilo. Popolni odpustek more se dobiti poljubno ali kak dan devetdnevnice, ali binkoštno nedeljo, ali kak dan v osmih dneh po binkoštih. — Tudi tisti, ki so vsled kakega pravičnega vzroka zadržani, udeležiti se javno obhajalne devetdnevnice, morejo dobiti imenovane odpustke, ako devetdnevnico vsaj sami za se opravljajo ter izpolnijo druge podpisane pogoje. — Isto tako morejo dobiti popolni, kakor tudi nepopolni odpustek še drugič vsi tisti, ki tudi v osmini po binkoštih, vštévši nedeljo presv. Trojice, vsak dan ali javno ali zasebno molijo kake molitve v čast Bogu sv. Duhu v napominani namen ter izpolnijo druge pogoje, ki so za zadobljenje odpustkov predpisani. — Vsi ti odpustki se morejo po priprošnji nakloniti tudi vernim dušam v vicah. Devetdnevnica se mora pričeti v petek po Kr. vnebohodu. Ker je dotična papeževa okrožnica, ki je datirana z dne 9. maja t. l., knezoškofijskemu ordinarijatu došla še le 21. tega meseca, in je torej ni več mogoče po škofijskem listu pravočasno razglasiti, naznanjajo se njene naredbe temu potom in se naroča gospodom duhovnijskim predstojnikom, naj vernikom prej ko mogoče to oznanijo, ter je povabijo, da se devetdnevnice udeležujejo. — Sicer se sme devetdnevnica obhajati ne samo po pravih duhovnijskih cerkvah, ampak n. pr. tudi po samostanskih cerkvah in po kapelah raznih redovnih zavodov. — Način, kako obhajati devetnico, ali dopoldne ali popoldne, ali v zvezi s sv. mašo, ali z lavretanskimi litanijami itd., prepušča se določbi gospodov duhovnijskih in cerkvenih predstojnikov. V vsakem slučaju naj se moli pri tem tudi kaka posebna molitev v čast Bogu sv. Duhu n. pr. „Pridi sv. Duh . . .“ ali 7 „očenašev“ in „češčenamarij“ za sedem darov sv. Duha.

V Ljubljani, dne 22. maja 1897.

Jakob m. p. knezoškof.

Cerkvena pobožnost bratovščine sv. R. Telesa. V četrtek, 1. junija, bo v uršulinski cerkvi mesečna pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa. Ob štirih zjutraj je sv. maša za ude bratovščine, ob petih slovenska pridiga, sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom in med mašo skupno sv. obhajilo za ude bratovščine.

Romanje na sv. Višarje. Po stari navadi začne se tudi letos romanje na sv. Višarje na praznik

Vnebohoda Gospodovega, to je dne 27. maja. Na predvečer tega praznika pridejo gg. duhovniki na goro, tu bodo slovesno vsprejeti in na praznik Vnebohoda bo duhovno opravilo in božja pot se ob enem odpre. S ponižno hvaležnostjo do preč. knezoškofijskega ordinarijata javljamo, da so vkljub po. manjkanja duhovnikov odmenjeni 3 gospodje na sv. Višarje, kjer bodo kot pravi služabniki Marijini opravljali službo božjo. Vsak čas bodo pripravljani, postreči pobožnim romarjem, in ako bi ne mogli zmagovati dela, jim bodo prihтели tudi drugi v pomoč. Tudi so spovednikom na sv. Višarjih podeljene posebne oblasti, ki lahko zadostujejo za vse slučaje. Vrh tega se ponujajo romarjem, ki obiščejo našo božjo pot, obilni odpustki. Naj bi tedaj verno ljudstvo slovensko tudi v tem letu obilno pohajalo na božjo pot in naj bi se nad vsemi romarji dopolnilne besede Modrosti, ki veljajo o preblaženi Devici: „Zdaj tedaj otroci! poslušajte me; blagor jim, ki ohranijo moja pota. Kdor mene najde, bo našel življenje in prejel zveličanje od Gospoda.“ S. Incko, dekan.

V Mekinjah pri Kamniku bodo obhajali 30. maja izvanredno svečanost kronanja Marijinega. Na ta dan se bo pripravilo ljudstvo s tridnevnico, katero bode vodila preč. gospoda lazarista Klančnik in Navinšek. 30. maja se bo pričelo ob 9. uri duhovno opravilo; slovesno sv. mašo bo opravil milostni g. prelat in vodja dr. J. Kulavic. Popoldne ob 3. bo kratek nagovor in potem slovesna procesija z Marijino podobo, katero bodo nosila belo oblečena dekleta. Obe kroni, ona za Marijo in Jezusa sta srebrni, v ognju pozlačeni in okrašeni z mnogimi, deloma pravimi dragimi kamni. Izdelal ju je prav umetniški ljubljanski pasar g. Henrik Zadnikar.

V Robu pri Laščah je daroval v nedeljo 16. maja prvo sv. mašo tukajšni rojak č. g. Štanko Vdovič iz reda minoritskega. Navzlic slabemu vremenu je bila vendar cerkev natlačeno polna. Cerkevni govor je oskrbel preč. g. Leopold Picigas, prefekt v Terezijanišču na Dunaju. Po sv. maši so se zbrali gostje 80 po številu na domu g. novomašnika, kjer so se prijateljski spominjali preveselega dne za g. novomašnika in celo robsko faro. Bog ohrani mnogo let g. novomašnika!

Iz Gorice. Prevzvišenemu nadpastirju se zdravje le polagoma povračuje. Zdravniki trdijo, da bo treba še nekaj mesecev do popolnega ozdravljenja. Dr. Bleiweis iz Ljubljane je opazil na njem znake melanholije. Vsa duhovščina in ljudstvo prosi Boga, da bi kmalu ozdravil prevzvišenega nadškofa. Ker ne bodo mogli sami birmovati, bo mesto njih birmoval v Gorici binkoštno praznike premilostni msgr. Glavina, vpokojeni titularni nadškof.

21. je umrl tu v kapucinskem samostanu velezaslužni provincijal štajarske kapucinske pokrajine, P. Rafael Oblak. Pokopan je bil v nedeljo 23. maja. Naj počiva v miru!

Kako se brezbožnik spreobrne. Koncem julija so me poklicali, tako pripoveduje neki duhoven, k bolniku. Rad sem šel k njemu in to tembolj, ker je bil bolnik mlad gospod, ki je imel v kratkem času postati doktor prava. Bil je 25 let star. „Vseučilišča so brezdna,“ tako je začel mladi bolnik, „v ktera se meče vera. Oprostite, častiti gospod, odkrito Vam povem, da nimam nobene vere.“ Prigovarjam mu, a vse je zastoj. Niti do tega ga nisem mogel pripra-

viti, da bi vsak dan zmolil jedno „Češčena Marijo“ za srečno zadnjo uro. Ko sem se poslavljaj, mi reče: „Kadar pride zadnja ura, vas pokličem.“ Odšel sem ne da bi bil kaj opravil. Obljubil sem pa, da bom zanj molil. Bolezen je postajala vedno hujša. Neko noč ga je posebno hudo prijelo. Poklicali so nekega duhovna. Bolnik je bil v nezavesti. Ko ga je duhoven mazilil s sv. poslednjim oljem, se bolniku povrne zavest. „Proč, proč, tega ne maram, saj ničesar ne vrjamem.“ začel je kričati. Tudi ta duhoven ni ničesar opravil. Ko to zvedo sorodniki, obljubi pobožna gospa, da bo vsak dan od 8–9. molila pred Najsvetejšim 2. decembra 1896. po noči se bolnik zbudi in prosi postrežnico, naj pokliče očeta. Oče pride in se dolgo časa pogovarja s sinom. Končno pravi: „Prosim duhovna“. Ta pride. Omehčani trdovratnež se spove, prejme sv. popotnico in sv. poslednje olje. Na mizi poleg njegove postelje je stala ne ravno lepa „podoba“. „Spravi to proč, in postavi sem razpelo“, pravi postrežnici. Čez nekaj dni ji zopet reče: Pojdi še enkrat po duhovna. Pozabil sem jeden greh in tudi tega se hočem spovedati. Malo dnij pred smrtjo mu pravi postrežnica: „Morda boste še vendar ozdraveli“. „O, Bog ne daj; rajši hočem umreti. Če ozdravim, bi lahko zopet zašel na kriva pota“. Tako ga je spreobrnila molitev pred tebernakeljnom, in milijonarjev sin je umrl 20. decembra 1896. Kako veliko je vendar usmiljenje božje!

Spreobrnjenje protestantovke po katoliških otrocih. V neki rodovini na Nemškem je bil oče katoličan, mati protestantovka in otroci so bili katoliški vzgojeni. Dasi je mož večkrat pregovarjal ženo, da naj se pokatoliči, ostala je vedno trdovratna. Ko so otroci dorasli, so prejeli na belo nedeljo zaporedoma sv. obhajilo. Ko pa je prejel najmlajši otrok sv. obhajilo, se je spreobrnila mati, ne da bi jo bil kdo pregovoril. Ko so jo spraševali, kaj jo je privedlo do tega koraka, je odgovorila: „Otroci so me spreobrnil. Kedarkoli so prejeli sv. obhajilo, postali so ubogljivi, marljivi, niso se več prepirali med seboj, ampak velika zadovoljnost je zavladala med njimi. Uvidela sem, da ima sv. obhajilo veliko moč in sedaj vem, da je jedino prava vera katoliška. Vsako leto, predno so šli k sv. obhajilu, so pokleknili pred mene in očeta in naju prosili odpuščanja. To njih početje me je vedno do solz ganilo.“ — Ta resnična dogodba nam priča, kolike vrednosti je sv. obhajilo in kake velike sadove nam prinaša, ako je vredno prejmemo in dobro pripravljani pristopimo k mizi Gospodovi.

Kako pomaga presv. Jezusovo srce. Prihodnji mesec posvečen je posebno presv. Srcu Božjega Izveličarja. Kakor so se kristjani zbirali pretekli mesec krog Marijinih altarjev, tako jih bodemo sedaj videli klečati pred podobo presv. Srca. Njemu bomo izročevali svoje prošnje, njemu bodemo potožili svoje reve in nadloge. In srce Jezusovo nas ne bo preslišalo, če bodemo le na prav način potrkali na njegova vrata. Kako naj to storimo? Mesto da bi tu na dolgo in široko dajal različne nauke v tem oziru, hočem raji vsakokrat jedno ali dve zgodbi povedati, katere nam kažejo, kako nam je prositi in kako hitro nas presv. Srce usliši. Vsakdo naj si potem za se povzame nauk. —

L. 1883. bile so v nekem mestu v Šleziji volitve v mestni svet. Nekateri katoličani spozabali so se tako daleč, da so s liberalci sklenili kompromis, po katerem naj bi vsaka stranka nekaj kandidatov nastavila. Oni tudi katoličani skušali so še mnoge vrle može pregovoriti, da bi glasovali za liberalnega kandidata. Vse je kazalo, da bodo katoličani podlegli. To je nekega duhovnika zelo bolelo in tisti dan, ko so imeli biti volitve, zateče se pri sv. maši k presv. Srcu in je prosi, naj radi dobre stvari nakloni zmago katoličanom. In to se je tudi zgodilo, katoličani spravili so več svojih mož v občinski svet, kakor si bi bili v najboljšem slučaju utegnili misliti. Katoličani pa, ki so hoteli zgago delati, so sramotno podlegli. Hvala za to gre le Jezusovemu Srcu, pisal je oni duhovnik sam.

V spodnje inški dolini na Tirolskem je fara Vonip. Farani so prav goreče častili presv. Srce Jezusovo in so pri njem tudi svojemu staremu bolehnemu župniku sprosili zdravja v hudi nevarni bolezn. L. 1872. po leti pa se vname — nihče ni vedel kako — gozd blizu vasi, ki je štela 18 števil. Prihiteli so sicer gasilci od vseh strani ter skušali požar udušiti, pa primanjkovalo je vode in ker je bila huda suša, širil se je ogenj hitro dalje. Tudi to ni nič pomagalo, da so sekali drevesa blizu stoječe vasi. Med tem, ko so se ljudje mudili v gozdu s sekanjem in gasenjem, vnemala se je že prva hiša pri gozdu. Hči, ki je bila doma, zapazi to, in v velikem strahu jame klicati na pomoč, pa ne k ljudem, ampak k Božjemu Srcu. In glej, klub hudemu vetru in brez vsake pomoči ugasnil je ogenj, ki je že načel streho, sam od sebe. Posestnica hiše naredila je vrh tega še presv. Srcu neko obljubo in tudi požar v gozdu je še tisti dan prenehal.

V Švici zbolela je mati, ki je imela precej otrok. Pokličejo zdravnika in ta ji zapiše beladone. Po neprevidnosti pa so dali bolniku preveč tega zdravila in žena se je zastrupila. Zdravnik sam je že obupal, da bi mogla še pri življenju ostati. Otroci, ki so vedeli, da se jim bo slabo godilo, če umrje mati, zateko se v prisrčni molitvi k Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Takoj je materi odleglo in kmalu je popolnoma ozdravela.

Kako sovražijo socijalni demokratje duhovnika se vidi iz poročila, katero je poslal neki dunajski duhovnik v časopis „Reichspost“. „Šel sem pred nekaj dnevi — pravi duhovnik — v privatno hišo, da bi opravil cerkven obred. Na poti me sreča socijalni demokrat, ki mi prav surovo reče: „Ako vidim kakega farja, se takoj do sitega nažrem!“ Ko sem ga hotel ustaviti in prisiliti, da naj prekliče, je izgubil svoj „pogum“ in tiho odšel. Le z ozirom na njegovi hčeri, ki sta ga spremljali in boječi postali, sem ga pustil pri miru, da dobita boljše pojme o duhovnikih nego jih vidita pri očetu.“ — Socijalni demokrati si menda stavijo kot nalogo, da zasramujejo duhovnike po časopisih in shodih, ker dobro vedo, da se ne bodo nehali ustavljati njih pogubonosnim in krivim naukom. Zakaj puste liberalce v miru? —

Dobrotni darovi.

Za kruhe sv. Antona: Za srečno rešitev neke zadeve neimenovana 1 krono.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjudoru: Neimenovana 2 kroni.

Za sv. Detinstvo: Iz zapuščine † Valent. Bernarda 3 gld.

35 kr.